



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. V.**, narozený dne X
státní příslušnost X
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 12. 2023, č. j. CPR-42554-3/ČJ-2023-930310-V236,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou došlou soudu po její opravě dne 28. ledna 2024 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále **jen „správní orgán prvního stupně“**) ze dne 22. 10. 2023, č. j. KRPA-351406-12/ČJ-2023-

000022-SV (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba 15 měsíců, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce ve své žalobě namítal, že uložení správního vyhoštění na dobu 15 měsíců je v případě žalobce nepřiměřeně tvrdé a v rozporu s požadavky ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť žalovaná nezohlednila dosavadní bezúhonnost žalobce a to, že se jedná o ojedinělý exces žalobce z jinak řádného plnění pobytových povinností, žalobce svého jednání litoval a od počátku správního řízení řádně spolupracoval se správním orgánem a napomáhal při objasnění skutečného stavu věci. Žalobci naproti tomu nepřitěžují žádné jiné skutečnosti a je u něj dán předpoklad dosažení nápravy i cestou mírnějšího a výchovnějšího postupu, než jakým je uložení správního vyhoštění na dobu 15 měsíců.
3. Nepřiměřenou tvrdost žalobce spatřoval také v tom, že správní vyhoštění bylo uloženo žalobci v násobné míře, kdy v obdobných případech správní orgán stanovuje opatření na dobu jednoho roku, a to i při delším protiprávním pobytu, než jaký vykázal žalobce.

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na shromážděný spisový materiál. Ve svém postupu neshledala žádné pochybení a má za to, že postupovala v souladu s platnou právní úpravou. Navrhla proto zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
6. Žalobce byl dne 21. 10. 2023 kontrolován hlídkou Policie České republiky, které tvrdil, že přicestoval do České republiky teprve před pár dny a pobývá zde na biometrický cestovní pas, který neměl u sebe s tím, že se nachází v Brně. Lustrací IS PČR bylo zjištěno, že žalobce byl ubytován v České republice již dne 13. 5. 2023 a dne 1. 7. 2023 byl hlídkou OCP pokutován v Mělnice za nepředložení dokladu podle zákona o pobytu cizinců. Tím vzniklo podezření, že žalobce pobývá na území České republiky neoprávněně, protože byl podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů zajištěn. Následně žalobce přiznal, že jeho cestovní pas se nachází v místě aktuálního pobytu v X, kam byl eskortován za účelem jeho předložení. Jednalo se o platný cestovní doklad vydaný Moldavskou republikou č. X, jehož kontrolou bylo zjištěno, že žalobce zde má otisknuto vstupní razítko do schengenského prostoru ze dne 17. 2. 2023 z maďarského hraničního přechodu s tím, že následující výstupní razítko již v pase otisknuto nebylo, čímž žalobce překročil lhůtu 90 dnů ve 180 denním období opravňující cizince k pobytu na území schengenského prostoru.
7. Z kopie cestovního pasu žalobce č. X vydaného Moldavskou republikou se podává, že poslední vstupní razítko do schengenského prostoru bylo žalobci vyznačeno dne 17. 2.

2023 na maďarském hraničním přechodu Ártánd. Žádné následné výstupní razítko v dokladu vyznačeno nebylo.

8. Dne 22. 10. 2023 proto správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce z důvodu podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce do protokolu o výsledku v procesním postavení účastníka řízení sepsaného téhož dne potvrdil, že na území schengenského prostoru naposledy přicestoval dne 17. 2. 2023, a to na základě biometrického cestovního dokladu, když překročil vnější schengenskou hranici na maďarském hraničním přechodu Ártánd. Cestoval do Itálie, kde pobýval do konce května 2023. Následně na konci května 2023 přicestoval do České republiky za prací. Je si vědom toho, že zde pobývá od 18. 5. 2023 bez platného oprávnění k pobytu. V České republice pracoval různě na stavbách. Je zdravý a neužívá žádné léky. Nenavštěvuje žádného lékaře. Nemá zde žádné kulturní nebo společenské vazby ani žádný majetek. pak uvedl, že nemá problém s vycestováním do Moldavska a že v České republice nemá nikoho, kvůli komu by ukončení jeho pobytu bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené. Neuplatňoval ani žádnou překážku ve vycestování s tím, že mu v zemi původu nic nehrozí a v případě vyhoštění vycestuje dobrovolně. Může se vrátit do vlastního rodinného domu v zemi původu.
9. Správní orgán prvního stupně umožnil žalobci seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů a následně vydal prvostupňové rozhodnutí. Proti tomu se žalobce odvolal. Podané odvolání odůvodnil zejména tím, že je mu kladen k tíži neoprávněný pobyt v celém schengenském prostoru, ačkoli je postižitelný pouze za neoprávněný pobyt na území České republiky. Podané odvolání žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právní stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Rozhodoval přitom bez nařízení jednání, neboť žalobce k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný naopak výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
11. Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*

12. Podle čl. 4 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. listopadu 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni (dále jen „**nařízení č. 2018/1806**“) *jsou státní příslušníci třetích zemí uvedených na seznamu v příloze II osvobozeni od vízové povinnosti stanovené v čl. 3 odst. 1 pro pobyty, jejichž celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů.*
13. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
14. Zdejší soud nejprve předesílá, že ze správního spisu je zřejmé, že žalobce skutečně ke dni zahájení řízení o správním vyhoštění pobýval na území České republiky neoprávněně. To se podává z lustrace v cizineckém informačním systému, z cestovního pasu žalobce a v něm uvedených údajů a taktéž z jeho výpovědi před správním orgánem prvního stupně v procesním postavení účastníka řízení. Zejména pak z údajů sdělených žalobcem a z otisku posledního vstupního razítka vyznačeného v jeho cestovním pase lze spolehlivě zjistit, že žalobce vstoupil na území schengenského prostoru naposledy dne 17. 2. 2023 přes Maďarsko a od té doby mimo tento prostor nevycestoval. Zdejší soud má tedy za prokázaný neoprávněný pobyt žalobce na území schengenského prostoru ode dne 18. 5. 2023 (tj. ode dne následujícího po skončení doby 90 dnů oprávněného pobytu na základě biometrického cestovního dokladu podle čl. 4 odst. 1 Nařízení č. 2018/1806) do 21. 10. 2023 (dne pobytové kontroly žalobce). V tomto ohledu tedy správní orgány řádně zjistily skutkový stav věci.
15. Žalobce ostatně v podané žalobě žádným způsobem nerozporoval, že nebyl oprávněn pobývat na území České republiky (respektive členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace). Toliko namítal nepřiměřenou tvrdost správního vyhoštění v trvání 15 měsíců.
16. Zdejší soud však v souvislosti se stanovením délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, pochybení správních orgánů neshledal.
17. Je totiž na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: „Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkouvávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny

řádným procesním postupem. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. [3 Azs 12/2003-38](#)).“ Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46). Úvaha provedená správními orgány přitom nebyla v rozporu s pravidly logického usuzování a nevybočila z mezí stanovených zákonem. Závěry správních orgánů byly rovněž podloženy dostatečnými podklady a náležitě odůvodněny. V této souvislosti lze v podrobnostech odkázat na odůvodnění uvedené na stranách 5 a 6 napadeného rozhodnutí a na stranách 5 a 7 prvostupňového rozhodnutí.

18. Žalobce poukazuje na to, že v obdobných případech správní orgán stanovuje opatření na dobu jednoho roku, a to i při delším protiprávním pobytu, než jaký vykázal žalobce. Činí tak ovšem takto obecně, aniž by uvedl nějaký konkrétní případ, což zdejšímu soudu logicky neumožňuje přistoupit k tomu, aby případ žalobce porovnal s obdobnými případy, jak má žalobce na mysli.
19. Žalovaná se v dostatečném rozsahu zabývala otázkou přiměřenosti dopadů správního vyhoštění ve smyslu ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců na str. 6 napadeného rozhodnutí, kdy soud na tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí, se kterou se ztotožňuje, pro stručnost odkazuje

VI. Závěr a náklady řízení

20. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
21. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 13. března 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.
samosoudce